

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2024r.

sprawy **W.W.**

skazanego za przestępstwo z art. 197§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 25 marca 2024r., sygn. akt V Ka 279/24,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Skierniewicach

z dnia 22 stycznia 2024r., sygn. akt II K 513/23

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Postawiono w niej zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3

k.p.k., wyrażającego się brakiem obiektywnego rozpoznania poszczególnych zarzutów zawartych w apelacji, w szczególności obrazy prawa procesowego, tj.:

- „art. 167 k.p.k., art. 6 k.p.k. prawo do obrony, art. 7 k.p.k. zasada swobodnej oceny dowodów, art. 170 k.p.k. oddalenie wniosków dowodowych w zw. z art. 185c§2 k.p.k., art. 199a k.p.k., art. 193§1 k.p.k., art. 202§1, 2 i 3 k.p.k. oraz art. 391§1 k.p.k., przez, oddalenie wniosków dowodowych w tym zakresie przesłuchania świadków i biegłych bezpośrednio na rozprawie i przeprowadzenie dowodów zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 13 listopada 2023 r. punkt 1 oraz dowodów zgłoszonych przez oskarżonego przez naruszenie zasad in dubio pro reo, zasady prawdy materialnej, prawa do obrony, zasady swobodnej oceny dowodów i zasad odczytywania zeznań świadków wobec przeszkód wskazanych w art. 391§1 k.p.k.

W sytuacji gdy Sąd II instancji mając obowiązek rozpoznać obiektywnie i indywidualnie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i zmienić zaskarżony wyrok poprzez uchylenie wyroku Sądu I instancji, ewentualnie uchylić zaskarżony wyrok w całości lub w części.”

Odnosząc się do powyższego zarzutu przede wszystkim wskazać trzeba, że oceniając prawidłowość przeprowadzenia kontroli instancyjnej należy mieć na względzie, że sposób wykonania obowiązku z art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433§2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia

2018r., sygn. akt V KK 384/17). I nawet, gdyby uznać, że Sąd Odwoławczy powinien odnieść się bardziej szczegółowo do podniesionych w apelacji wątpliwości, to postępowania Sądu, wobec aktualnego brzmienia art. 537a k.p.k., nie można uznać za uchybienie, które mogło skutkować, samo w sobie, wzruszeniem orzeczenia.

Niezależnie od powyższych wskazań, analizując motywy pisemne orzeczenia Sądu Okręgowego przez pryzmat omawianego zarzutu kasacyjnego należy dojść do wniosku, że jawi się on jako bezpodstawny. Sąd Odwoławczy rozpoznał bowiem wszystkie zarzuty apelacji i odniósł się do poruszanej w nich problematyki w sposób niezwykle szczegółowy. Nie poprzestał on przy tym na prostej akceptacji stanowiska Sądu I instancji, ale dokonał pogłębionych i szerokich rozważań. W oparciu o fakt niepodzielenia przez Sąd Odwoławczy stanowiska wyrażonego przez skarżącego w treści zwyczajnego środka odwoławczego nie można budować twierdzenia o braku obiektywizmu tego Sądu, jak to ma miejsce w skardze kasacyjnej.

Sąd w sposób rzetelny i obiektywny uzasadnił zajęte stanowisko, a jego argumentacja w tym zakresie jest w pełni przekonująca. Omówił on zarówno kwestie dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, odniósł się on do rozstrzygnięć tego Sądu w przestrzeni złożonych przez obronę i skazanego wniosków dowodowych (tylko temu zagadnieniu poświęcił on 8 stron uzasadnienia), w tym wyjaśnił, z jakich powodów bezpośrednie przesłuchanie pokrzywdzonej E. R. nie było możliwe, dlaczego dowód z badań poligraficznych był nieprzydatny oraz zwrócił uwagę, że w ponowionym postępowaniu pierwszoinstancyjnym powołano biegłych seksuologów, co obrona zdaje się tracić z pola widzenia. Sąd zaznaczył ponadto, że przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w sprawie o sygn. akt II K 513/23 postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w istocie w zakresie szerszym, niż wynikało to z zaleceń Sądu Okręgowego, który uchylił uprzednio wydany w sprawie wyrok.

Mając powyższe na względzie należało uznać, że argumentacja skarżącego stanowi jedynie polemikę z rozważaniami Sądu Okręgowego, do tego polemikę poczynioną w oderwaniu od całokształtu i intencji jego wypowiedzi.

Tym samym należało uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

To zaś skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[WB]